

ΠΡΟΤΑΣΗ ΑΓΩΝΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

Η ΕΑΣ κατέθεσε στο ΓΣ της ΑΔΕΔΥ πρόταση αγωνιστικών δράσεων προετοιμασίας και κινητοποιήσεων για την διεκδίκηση των αιτημάτων που διεκδικούν οι δημόσιοι υπάλληλοι

Σε μια περίοδο έντονης κοινωνικής πίεσης, μισθολογικής στασιμότητας και κλιμακούμενης επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα, η συζήτηση στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ αποκτά ιδιαίτερη σημασία για το μέλλον του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος. Σε αυτό το πλαίσιο, κατατέθηκε πρόταση της ΕΑΣ μαζί με το Δίκτυο Ανεξάρτητων Συνδικαλιστών, η οποία ψηφίστηκε από τις ΣΥΝΕΚ, διαμορφώνοντας μια συγκροτημένη εναλλακτική κατεύθυνση για τις επόμενες αγωνιστικές πρωτοβουλίες.

Η πρόταση δίνει έμφαση στην οργανωμένη και ουσιαστική προετοιμασία των κινητοποιήσεων, απορρίπτοντας τις αιφνιδιαστικές και τυπικές απεργίες χωρίς σχέδιο. Υπογραμμίζει ότι απαιτούνται έγκαιρος προγραμματισμός, συνελεύσεις, συσκέψεις σωματείων, περιοδείες και ενδιάμεσες δράσεις, ώστε να διασφαλίζεται μαζική συμμετοχή και προοπτική κλιμάκωσης.

Στο επίκεντρο βρίσκονται οι μισθολογικές διεκδικήσεις – κατώτατος μισθός 1.000 ευρώ καθαρά, επαναφορά 13ου και 14ου μισθού, μισθολογική ωρίμανση και ΑΤΑ – καθώς και μαζικές μόνιμες προσλήψεις, μονιμοποίηση συμβασιούχων και απεργία-αποχή από την αξιολόγηση. Παράλληλα, προτείνουμε απεργιακές κινητοποιήσεις από τα τέλη Απριλίου, προσδιορισμό συγκεκριμένης ημερομηνίας και σχέδιο που να προβλέπει την κλιμάκωση του αγώνα.

[Ολόκληρη η πρόταση στις σελίδες 4 & 5](#)

Επιλεκτική «ευαισθησία» της ΑΔΕΔΥ στη συνταγματική αναθεώρηση

Η ανακοίνωση της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ για την προτεινόμενη συνταγματική αναθεώρηση, πέρα από τις γενικές διατυπώσεις, φαίνεται να περιορίζει την αντίδρασή της στο ζήτημα της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων.

Παρότι αρχικά αναφέρεται ότι τα ζητήματα που έχουν προταθεί για αναθεώρηση αφορούν την αλλαγή του άρθρου 16, το άρθρο για την ευθύνη υπουργών και τη συνταγματική νομοθέτηση της «δημοσιονομικής σταθερότητας» με στόχο τη διαρκή λιτότητα, η ΕΕ της ΑΔΕΔΥ αποφεύγει να αναφερθεί στην κριτική που κάνει στην κυβέρνηση για αυτά.

Δεν γνωρίζουμε ποιες δυνάμεις από όσες συμμετέχουν στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ επέλεξαν να περιορίσουν την αντίδραση της τριτοβάθμιας οργάνωσης μόνο στο ζήτημα της μονιμότητας, αφήνοντας τα υπόλοιπα στο απυρόβλητο, αφού με ευθύνη της ΔΑΣ και της ΔΑΚΕ, η Ενωτική Αγωνιστική Σύσπειρωση (ΕΑΣ) έχει αποκλειστεί από τις διαβουλεύσεις για την έκδοση ανακοινώσεων.

Ωστόσο, το ζήτημα παραμένει, καθώς η ΑΔΕΔΥ φαίνεται να μην θέλει ή, στην καλύτερη περίπτωση, να αδυνατεί να εκφράσει την αντίδρασή της σε κρίσιμα θέματα, όπως η λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων και η καθιέρωση μόνιμης λιτότητας που θα επιφέρει η συνταγματική νομοθέτηση της «δημοσιονομικής σταθερότητας».

Οι δυνάμεις που συνηγόρησαν σε αυτή την απόφαση φέρουν τεράστια ευθύνη που πρέπει να τους καταλογιστεί.

10 θέσεις για τους μισθούς και την προστασία του εισοδήματος

Ως Ενωτική Αγωνιστική Σύσπείρωση στην ΑΔΕΔΥ θεωρούμε ότι η πολιτική των μισθών αποτελεί κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο έχουν υποστεί τεράστιες απώλειες την τελευταία δεκαετία, τόσο από τις περικοπές και τη λιτότητα όσο και από τη συνεχή άνοδο του κόστους ζωής. Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί.

Αγωνιζόμαστε για:

1. Ουσιαστικές αυξήσεις στους βασικούς μισθούς όλων των δημοσίων υπαλλήλων. Οι αυξήσεις πρέπει να είναι μόνιμες, να ενσωματώνονται στον βασικό μισθό και να καλύπτουν το σύνολο των απωλειών σε πραγματικούς όρους. Κατώτατος καθαρός μισθός τουλάχιστον τα 1.000 ευρώ.

2. Νέο μισθολόγιο στο Δημόσιο μέσω συλλογικών διαπραγματεύσεων. Κλαδικές συλλογικές συμβάσεις που θα καθορίζουν τις ιδιαιτερότητες κάθε κλάδου και χώρου εργασίας.

3. Εφαρμογή της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής (ΑΤΑ) για την προστασία των αποδοχών από την ακρίβεια και τον πληθωρισμό.

4. Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στο Δημόσιο. Η κατάργηση των δώρων αποτέλεσε βίαιη μείωση του ετήσιου εισοδήματος. Η επαναφορά τους είναι ζήτημα δικαιοσύνης και αξιοπρέπειας.

5. Πλήρη αποκατάσταση της μισθολογικής κατάταξης και επανυπολογισμό των μισθολογικών κλιμακίων που αφαιρέθηκαν τα έτη 2016–2017 με την εφαρμογή του ισχύοντος μισθολογίου. Μισθολογική εξέλιξη κάθε δύο χρόνια για όλες τις κατηγορίες.

6. Θεσμοθέτηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας στο Δημόσιο. Διεκδικούμε την κατοχύρωση της συλλογικής διαπραγμάτευσης ως μοναδικού μηχανισμού καθορισμού των μισθών. Αναθεώρηση του άρθρου 103 παρ. 2 του Συντάγματος, που προβλέπει τον προσδιορισμό των μισθών στο Δημόσιο με νόμο.

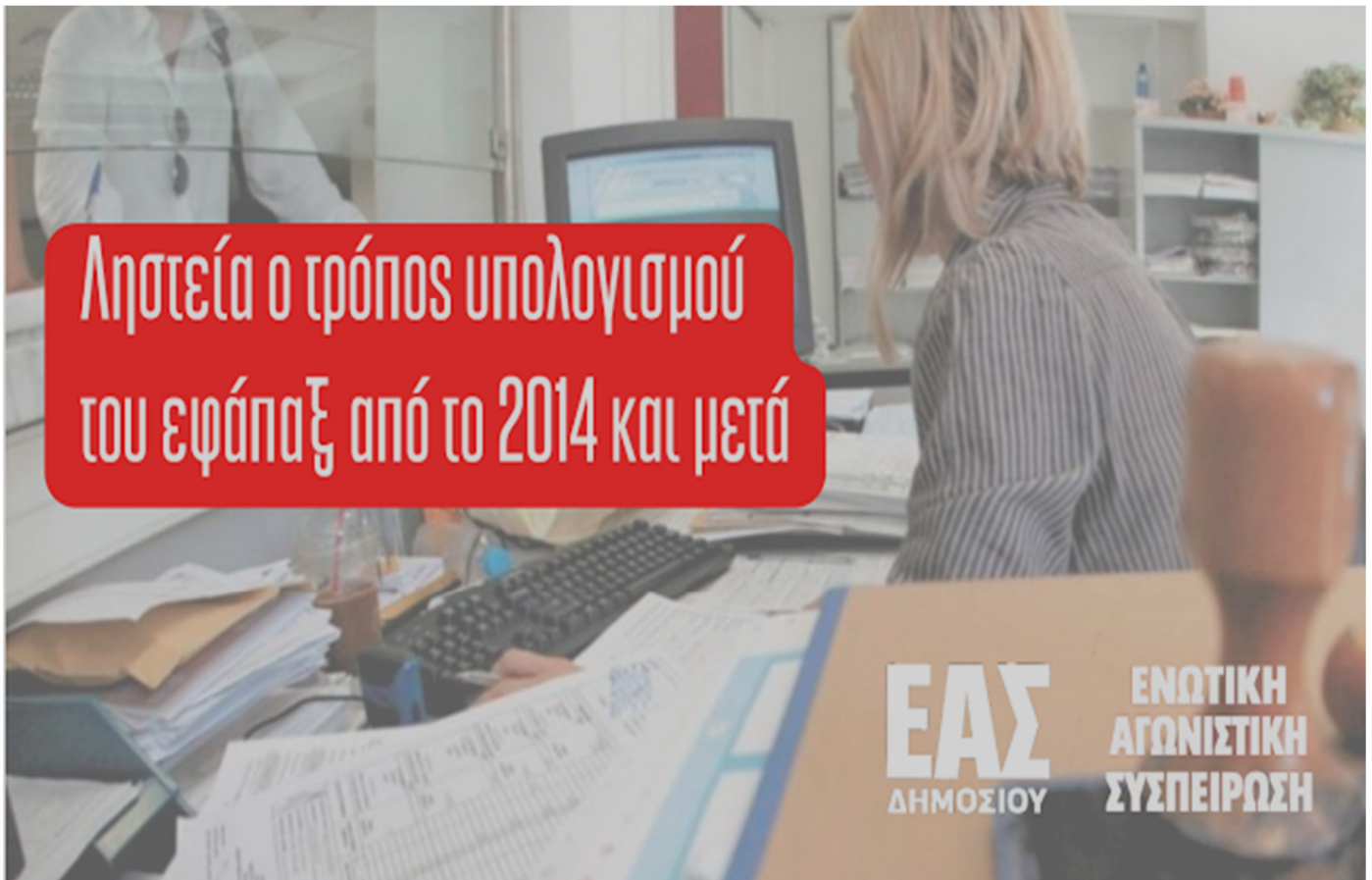
7. Κατάργηση της πολιτικής των «μπόνους». Είμαστε αντίθετοι στην πολιτική των πρόσκαιρων παροχών που δεν ενισχύουν ουσιαστικά τα εισοδήματα. Τα λεγόμενα μπόνους, εκτός από τον προσωρινό τους χαρακτήρα, λειτουργούν κυρίως ως μηχανισμός κατηγοριοποίησης των εργαζομένων με ρουσφετολογικά και υποκειμενικά κριτήρια, ενισχύοντας τις ανισότητες και διασπώντας τη συλλογική ενότητα.

8. Επέκταση των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών (ΒΑΕ) στο Δημόσιο χωρίς την πληρωμή επασφάλιστρου για αναγνώριση των χρόνων που έχουν διανυθεί. Αύξηση των επιδομάτων επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας σε χώρους και κλάδους που οι εργαζόμενοι απασχολούνται σε επικίνδυνες και ανθυγιεινές συνθήκες.

9. Διπλασιασμός του ωρομισθίου για νυχτερινή εργασία, εργασία σε αργίες και Κυριακές. Έγκαιρη καταβολή των υπερωριών και της αποζημίωσης για την πρόσθετη εργασία. Καμία απλήρωτη εργασία, καμία «διπλοβάρδια» χωρίς αμοιβή.

10. Δίκαιο φορολογικό σύστημα. 12000 ευρώ αφορολόγητο, μείωση των έμμεσων φόρων που τις πληρώνουν οι λαϊκές οικογένειες. Μέτρα για την ακρίβεια και το χτύπημα της κερδοσκοπίας.

Απέναντι στην πολιτική που θεωρεί τους μισθούς «δημοσιονομικό κόστος», αντιπαραθέτουμε το δικαίωμα των εργαζομένων στο Δημόσιο για αξιοπρεπή διαβίωση, ως βασική προϋπόθεση για ποιοτικές δημόσιες υπηρεσίες. Διεκδικούμε μαχητικά, μέσα από συλλογικούς αγώνες και συντονισμένες κινητοποιήσεις, μια συνολική ανατροπή της πολιτικής λιτότητας.

Από 1-1-2014 το εφάπαξ έχει ουσιαστικά καταργηθεί ως κοινωνική παροχή και έχει απογυμνωθεί από κάθε έννοια ανταποδοτικότητας, τόσο για παλαιούς όσο και για νέους ασφαλισμένους.

Πιο συγκεκριμένα με το άρθρο 35 του ν. 4387/2016 (νόμος Κατρούγκαλου) **διέλυσε** το εφάπαξ, **άνοιξε τον δρόμο** στην ιδιωτική ασφάλιση και **φόρτωσε** τον κίνδυνο αποκλειστικά στους εργαζόμενους. **Με το νόμο αυτό καταργήθηκε** κάθε προηγούμενη γενική, ειδική ή καταστατική διάταξη που προέβλεπε **ανταποδοτικό εφάπαξ** και θεσπίστηκε για τον χρόνο ασφάλισης **από 1-1-2014 και μετά** το σύστημα **προκαθορισμένων εισφορών με νοητή κεφαλαιοποίηση**, δηλαδή εφάπαξ που ισούται ουσιαστικά με **επιστροφή εισφορών**.

Το εφάπαξ χωρίστηκε οριστικά σε **δύο τμήματα**: Έως 31-12-2013 (παλαιό, περιορισμένα ανταποδοτικό) και από 1-1-2014 και μετά (μη ανταποδοτικό).

Οι μεταγενέστεροι νόμοι (π.χ. ν. 4670/2020 – νόμος Βρούση) **δεν ανέτρεψαν** αυτή τη ρύθμιση, απλώς τη **διατήρησαν και την εξειδίκευσαν**.

Για τα έτη ασφάλισης μετά το 2014 δεν υπάρχει πλέον εφάπαξ με βάση μισθό και χρόνια εργασίας, αλλά **απλή επιστροφή των εισφορών – και μάλιστα άτοκα**. Πρόκειται για μια συνειδητή πολιτική επιλογή που **μετατρέπει την κοινωνική ασφάλιση** σε μηχανισμό διαχείρισης εισφορών, χωρίς καμία εγγύηση αξιοπρεπούς παροχής.

Με το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο καταργήθηκαν όλες οι προηγούμενες διατάξεις που διασφάλιζαν την ανταποδοτικότητα του εφάπαξ, καθώς και κάθε δυνατότητα προκαταβολής. **Για τον χρόνο ασφάλισης έως 31-12-2013** διατηρείται ένα περιορισμένο τμήμα υπολογισμού, **ενώ για τον χρόνο από 1-1-2014 και μετά** το εφάπαξ περιορίζεται αποκλειστικά στη συσσωρευμένη αξία των εισφορών, χωρίς απόδοση, χωρίς κοινωνική προστασία.

Αυτή η επιλογή δεν είναι ουδέτερη. Αποτελεί **στρατηγική αποδυνάμωσης** της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης, **με στόχο να ωθηθούν** οι εργαζόμενοι και οι νέοι ασφαλισμένοι προς την ιδιωτική ασφάλιση. Όταν το κράτος δηλώνει ότι «δεν εγγυάται τίποτα», **ανοίγει τον δρόμο στην εμπορευματοποίηση της ασφάλισης**.

Το αποτέλεσμα είναι ένα εφάπαξ δύο ταχυτήτων και μια γενιά εργαζομένων χωρίς πραγματική παροχή, παρά μόνο την επιστροφή όσων πλήρωσαν, απομειωμένων από τον χρόνο και τον πληθωρισμό.

Να καταργηθεί ο νόμος που κατήργησε την ανταποδοτικότητα του εφάπαξ, την αποκατάσταση του κοινωνικού χαρακτήρα της δημόσιας ασφάλισης και τη διασφάλιση αξιοπρεπών παροχών για όλους, **χωρίς ιδιωτικοποιήσεις και χωρίς μετακύλιση** του κινδύνου στους ασφαλισμένους

Η πρότασή της ΕΑΣ Δημοσίου στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ

Το πρώτο Γενικό Συμβούλιο μετά το Συνέδριο του Δεκεμβρίου 2025 διεξάγεται σε μια περίοδο έντονων και επικίνδυνων εξελίξεων, τόσο σε ευρωπαϊκό επίπεδο όσο και στη χώρα μας, που επηρεάζουν άμεσα τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, τα κοινωνικά δικαιώματα και τον ίδιο τον χαρακτήρα του κράτους. Το συνδικαλιστικό κίνημα καλείται να παρέμβει σε ένα περιβάλλον βαθιάς κοινωνικής πίεσης, επιθετικών αναδιαρθρώσεων και συστηματικής αναδιάταξης προτεραιοτήτων σε βάρος των κοινωνικών αναγκών.

Σε επίπεδο Ευρωπαϊκή Ένωση, προωθείται με ολοένα και πιο επιθετικό τρόπο η **περικοπή των κοινωνικών δαπανών**, στο όνομα της «δημοσιονομικής πειθαρχίας» και της προσαρμογής στους νέους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς. Πόροι που θα έπρεπε να κατευθύνονται στην υγεία, την παιδεία, την κοινωνική πρόνοια και τις δημόσιες υπηρεσίες, αφαιρούνται συστηματικά, ώστε να χρηματοδοτηθεί η **στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης** και η εκτίναξη των στρατιωτικών δαπανών. Οι επιλογές αυτές δεν είναι ουδέτερες: μετακυλίνουν το κόστος στους εργαζόμενους και στα λαϊκά στρώματα, διαμορφώνοντας ένα μόνιμο καθεστώς λιτότητας και ανασφάλειας.

Στη χώρα μας, αυτή η στρατηγική εξειδικεύεται μέσα από **συνεχιζόμενες περικοπές και υποχρηματοδότηση των δημόσιων υπηρεσιών**, μισθολογική καθήλωση, υποστελέχωση και εντατικοποίηση της εργασίας. Την ίδια στιγμή, η **ακρίβεια κατατρώει το εισόδημα** των εργαζομένων, μετατρέποντας ακόμη και τον μισθό πλήρους απασχόλησης σε ανεπαρκές μέσο επιβίωσης. Η καθημερινότητα των δημοσίων υπαλλήλων επιβαρύνεται από αυξημένα έξοδα στέγασης, ενέργειας και βασικών αγαθών, χωρίς καμία ουσιαστική αντιστάθμιση.

Παράλληλα, βρισκόμαστε μπροστά σε μια **νέα φάση επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα**, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη θεσμοθέτηση εξαντλητικών μορφών εργασίας, όπως το **13ωρο**, που επιχειρεί να κανονικοποιήσει την εργασιακή εξουθένωση και να καταργήσει βασικές κατακτήσεις δεκαετιών. Οι αλλαγές αυτές συνοδεύονται από μηχανισμούς ελέγχου, πειθάρχησης και αυταρχισμού, που πλήττουν ιδιαίτερα τον δημόσιο τομέα.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, το **εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε φάση ύφεσης**, με περιορισμένη συμμετοχή και χαμηλό επίπεδο αγωνιστικής κινητοποίησης. Αξιοσημείωτη εξαίρεση αποτελούν οι **αγώνες των αγροτών**, που ανέδειξαν ότι η οργάνωση, η διάρκεια και η μαζικότητα μπορούν να φέρουν στο προσκήνιο πραγματικές κοινωνικές αντιθέσεις και αιτήματα. Αυτή η εμπειρία αναδεικνύει, ταυτόχρονα, τις δυνατότητες αλλά και τις ευθύνες του συνδικαλιστικού κινήματος στον δημόσιο τομέα.

Σε αυτές τις συνθήκες, καθίσταται επιτακτική η ανάγκη για **μία άλλη πορεία του δημοσιούπαλληλικού κινήματος**. Μια πορεία που θα σπάει τη λογική της διαχείρισης και της αδράνειας, θα επανασυνδέει τις συνδικαλιστικές οργανώσεις με τους χώρους δουλειάς και θα διαμορφώνει όρους συλλογικής αντίστασης και διεκδίκησης. Η ΑΔΕΔΥ δεν μπορεί να παραμείνει θεατής των εξελίξεων, αντίθετα οφείλει να μετατραπεί σε πραγματικό εργαλείο αγώνα.

Η πρότασή μας κατατίθεται ακριβώς με αυτή τη λογική: ως απάντηση στην κοινωνική υποβάθμιση, στην επίθεση στα δικαιώματα και στην ανάγκη **ανασύνταξης και επαναπροσανατολισμού**

του δημοσιούπαλληλικού κινήματος σε κατεύθυνση μαχητική, συλλογική και με προοπτική ανατροπής των αντεργατικών πολιτικών.

Σε αυτές τις συνθήκες, η ΑΔΕΔΥ δεν μπορεί να παραμείνει θεατής των εξελίξεων ούτε να στέκεται ουδέτερα απέναντι στις μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές συγκρούσεις της εποχής. Οφείλει να πάρει σαφή θέση:

- **στο πλευρό των εργαζομένων του Δημοσίου**, οργανώνοντας τον αγώνα ενάντια στη μισθολογική καθήλωση, την ακρίβεια, την εντατικοποίηση και την υποστελέχωση,

- **στο πλευρό των αγωνιζόμενων κοινωνικών δυνάμεων** και της κοινωνικής πλειοψηφίας που βιώνει τις συνέπειες των πολιτικών λιτότητας και κοινωνικής υποβάθμισης,

- **ενάντια στη λογική της στρατιωτικοποίησης και των εξοπλισμών**, που αφαιρεί πόρους από την υγεία, την παιδεία και τις κοινωνικές ανάγκες,

- **υπέρ της ειρήνης, των κοινωνικών δαπανών και των δημόσιων υπηρεσιών**, συνδέοντας τον αγώνα για μισθούς, δικαιώματα και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας με την υπεράσπιση των κοινωνικών αναγκών.

Μόνο μέσα από αυτή τη σαφή πολιτική τοποθέτηση μπορεί η ΑΔΕΔΥ να αποκτήσει ξανά κοινωνικό ρόλο, αξιοπιστία και προοπτική.

Η πρότασή μας κατατίθεται με τη λογική: ως απάντηση στην κοινωνική υποβάθμιση και στην επίθεση στα δικαιώματα, αλλά και ως προστάθεια ανασύνταξης και επαναπροσανατολισμού του δημοσιούπαλληλικού κινήματος σε κατεύθυνση μαχητική, συλλογική και με προοπτική. Μια πρόταση που φιλοδοξεί να συμβάλει στη μετατροπή της ΑΔΕΔΥ σε πραγματικό εργαλείο αγώνα των εργαζομένων στο Δημόσιο και της κοινωνίας.

1. Η λειτουργία της ΑΔΕΔΥ

Η ΑΔΕΔΥ οφείλει να λειτουργεί ως πραγματικά δημοκρατική και συλλογική οργάνωση. Να είναι **ανοιχτή σε όλες τις δυνάμεις που τη συγκροτούν, χωρίς αποκλεισμούς**, χωρίς πρακτικές περιθωριοποίησης απόψεων και χωρίς προελημμένες αποφάσεις που απλώς επικυρώνονται εκ των υστέρων.

Η δημοκρατική λειτουργία δεν εξαντλείται σε τυπικές διαδικασίες. Προϋποθέτει ουσιαστικό διάλογο, αντιπαράθεση θέσεων και συλλογική διαμόρφωση αποφάσεων. Η απομάκρυνση της ΑΔΕΔΥ από αυτές τις αρχές την καθιστά αδύναμη και αποκομμένη από τους εργαζόμενους.

Κομβικής σημασίας είναι η **επανεκκίνηση της σχέσης της ΑΔΕΔΥ με τους χώρους δουλειάς**. Η επικοινωνία με τους εργαζόμενους δεν μπορεί να είναι ευκαιριακή ή αποσπασματική. Απαιτείται οργανωμένο σχέδιο ενημέρωσης, σταθερή παρουσία και συστηματική μεταφορά της εμπειρίας από τη βάση προς τα όργανα.

Στο πλαίσιο αυτό, η ΑΔΕΔΥ πρέπει να **συστηματοποιήσει τις συναντήσεις με τα σωματεία**, μέσω τακτικών συσκέψεων με ουσιαστικό περιεχόμενο. Οι συσκέψεις αυτές πρέπει να λειτουργούν ως χώροι συντονισμού, σχεδιασμού και συλλογικής χάραξης αγωνιστικής πορείας, όχι ως μια τυπική διαδικασία.

Για αγώνες και απεργίες με πραγματική προοπτική συμμετοχής των εργαζομένων, προαπαιτούμενο για την επίτευξη νικών

Η απεργία δεν είναι ένα τυπικό ή τελετουργικό γεγονός, ούτε μια επικοινωνιακή κίνηση «διαμαρτυρίας». Είναι το κορυφαίο συλλογικό μέσο πάλης των εργαζομένων και, ακριβώς γι' αυτό, η χρήση της προϋποθέτει πολιτική προσανατολισμό, σοβαρότητα και προοπτική.

Η εμπειρία των τελευταίων χρόνων δείχνει ότι απεργίες που προκηρύσσονται αιφνιδιαστικά, χωρίς επαρκή προετοιμασία, χωρίς δουλειά στους χώρους εργασίας και χωρίς ξεκάθαρο πλαίσιο στόχων και διεκδικήσεων, δεν ενισχύουν το κίνημα. Αντίθετα, οδηγούν σε χαμηλή συμμετοχή, καλλιεργούν απογοήτευση και συμβάλλουν στην απαξίωση της ίδιας της απεργίας στα μάτια των εργαζομένων. Όταν οι εργαζόμενοι δεν βλέπουν νόημα, προοπτική ή πιθανότητα αποτελέσματος, η μη συμμετοχή παύει να είναι αδυναμία και μετα-

τρέπεται σε «λογική επιλογή».

Αυτή η κατάσταση υπονομεύει τη συλλογική δράση, διαβρώνει την εμπιστοσύνη στο συνδικαλιστικό κίνημα και, τελικά, καταλήγει είτε στην απεργοσπασία και είτε στην εξατομικευση. Η επανάλυση τέτοιων πρακτικών συνιστά, κατά τη γνώμη μας, **απεργιακή απαξίωση**: μια διαδικασία που φθείρει το πιο ισχυρό όπλο των εργαζομένων αντί να το ενισχύει.

Μια απεργία μπορεί να είναι αποτελεσματική μόνο όταν πληρούνται συγκεκριμένες, αναγκαίες προϋποθέσεις:

- ♦ όταν προγραμματίζεται έγκαιρα και όχι την τελευταία στιγμή,
- ♦ όταν προηγείται συστηματική δουλειά οργάνωσης και ενημέρωσης στους χώρους εργασίας,
- ♦ όταν υπάρχουν σαφείς, κατανοητοί και κοινά αποδεκτοί στόχοι και διεκδικήσεις,
- ♦ όταν εντάσσεται σε έναν συνολικό σχεδιασμό κλιμάκωσης και όχι ως μεμονωμένο «πυροτέχνημα».

Με βάση αυτά τα κριτήρια, οι απεργιακές κινητοποιήσεις έχουν ουσία μόνο όταν πληρούνται οι παραπάνω όροι- εκτός προφανώς από έκτακτες περιστάσεις όπως ήταν οι απεργίες για το κρατικό έγκλημα των Τμπτών. Πρωτάσεις κινητοποιήσεων χωρίς σχέδιο, χωρίς προετοιμασία και χωρίς ορατή προοπτική δεν υπηρετούν τον αγώνα και δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές. Σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι αναγκαία η πολιτική οριοθέτηση και η κριτική τους ως πρακτικές απεργιακής απαξίωσης.

Η υπεράσπιση της απεργίας ως ουσιαστικού μέσου πάλης είναι βασικό στοιχείο της πολιτικής μας ταυτότητας και αναγκαίος όρος για την ανασυγκρότηση του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος.

Για την οργάνωση των κινητοποιήσεων και των απεργιών – από τον σχεδιασμό στη μαζική συμμετοχή

Με βάση τα παραπάνω, η οργάνωση των κινητοποιήσεων δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται αποσπασματικά ή πρόχειρα. Αποτελεί κεντρικό καθήκον της ΑΔΕΔΥ και απαιτεί συγκεκριμένο σχεδιασμό, χρονοδιάγραμμα και καταμερισμό ευθυνών.

Η διαδικασία ξεκινά από τον έγκαιρο προσδιορισμό των αγωνιστικών πρωτοβουλιών. Οι εργαζόμενοι πρέπει να γνωρίζουν εγκαίρως τι διεκδικούν, τότε καλούνται να κινητοποιηθούν και ποιος είναι ο στόχος κάθε μορφής πάλης. Η σαφήνεια και η χρονική προετοιμασία είναι βασικές προϋποθέσεις για τη μαζική συμμετοχή.

Καθοριστικό ρόλο έχουν οι συσκέψεις σωματείων και ομοσπονδιών, καθώς και οι γενικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς. Εκεί πρέπει να γίνεται ουσιαστική ενημέρωση, συζήτηση και συλλογική απόφαση, ώστε οι κινητοποιήσεις να αποτελούν συνειδητή επιλογή των ίδιων των εργαζομένων και όχι απόφαση «από τα πάνω».

Πριν από τις απεργιακές κινητοποιήσεις, είναι αναγκαίο να προηγούνται ενδιάμεσες αγωνιστικές δράσεις, όπως συγκεντρώσεις σε υπηρεσίες και χώρους εργασίας, συλλαλητήρια, παρεμβάσεις και, όπου χρειάζεται, συντονισμένες καταλήψεις υπηρεσιών, είτε κατά τομέα σε πανελλαδικό επίπεδο είτε στο σύνολο του Δημοσίου. Οι δράσεις αυτές συμβάλλουν στη διαμόρφωση αγωνιστικού κλίματος και στη σταδιακή μαζικοποίηση του αγώνα.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η οργάνωση περιοδειών στο κέντρο και την περιφέρεια από συνδικαλιστικά στελέχη της ΑΔΕΔΥ, σε συνεργασία με τις Ομοσπονδίες. Οι περιοδείες αυτές πρέπει να περιλαμβάνουν ενημερώσεις, συνελεύσεις και παρεμβάσεις στους χώρους δουλειάς, αλλά και άνοιγμα των αιτημάτων στις τοπικές κοινωνίες. Σε αυτή την κατεύθυνση, απαιτείται η ουσιαστική ενεργοποίηση των Νομαρχιακών Τμημάτων, ώστε να πάψουν να λειτουργούν τυπικά και να αποκτήσουν πραγματικό ρόλο παρέμβασης και συντονισμού.

Παράλληλα, η ΑΔΕΔΥ οφείλει να συμβάλει ώστε τα αιτήματα των εργαζομένων να γίνουν υπόθεση της κοινωνίας. Αυτό προϋποθέτει σταθερή παρουσία στον δημόσιο λόγο, αξιοποίηση των μέσων επικοινωνίας και συστηματική επαφή με κοινωνικούς φορείς και συλλογικότητες. Ο αγώνας των δημοσίων υπαλλήλων αφορά άμεσα το σύνολο της κοινωνίας, καθώς συνδέεται με την ποιότητα

και τον χαρακτήρα των δημοσίων υπηρεσιών.

Μόνο μέσα από μια τέτοια οργανωμένη, κλιμακούμενη και κοινωνικά ανοιχτή διαδικασία μπορούν οι κινητοποιήσεις να αποκτήσουν μαζικό χαρακτήρα, διάρκεια και πραγματική προοπτική αποτελεσματικότητας.

3. Το πλαίσιο αιτημάτων

Στο επίκεντρο κατά την γνώμη μας πρέπει να βρίσκεται το ζήτημα των **μισθών**. Κεντρικό αίτημα αποτελεί ο κατώτατος μισθός στο Δημόσιο να εξασφαλίζει αξιοπρεπή διαβίωση. Η θέση ότι **κανένας μισθός δεν μπορεί να βρίσκεται κάτω από 1.000 ευρώ καθαρά** απαντά σήμερα στις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων.

Αδιαπραγμάτευτα αιτήματα αποτελούν η **πλήρης επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού**, η επαναφορά της μισθολογικής ωρίμανσης και της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής (ΑΤΑ), η ενεργοποίηση των μισθολογικών κλιμακίων που πάγωσαν τα προηγούμενα χρόνια και η κατάργηση της εισφοράς Αλληλεγγύης. Η μισθολογική πολιτική δεν μπορεί να είναι μονομερής κυβερνητική απόφαση, ενώ απορρίπτεται συνολικά η πολιτική των **μπόνους**, που λειτουργεί με αδιαφανή κριτήρια και διασπείρει τη συλλογική διεκδίκηση.

Κομβικό είναι το ζήτημα της **υποστελέχωσης των δημοσίων υπηρεσιών αφού εκτός από την βελτίωση των συνθηκών εργασίας ανοίγει δρόμους για συμμαχίες με λαϊκά τμήματα της κοινωνίας**. Η χρόνια έλλειψη προσωπικού οδηγεί σε εντατικοποίηση της εργασίας, εξουθένωση και σοβαρή υποβάθμιση των παρεχόμενων υπηρεσιών προς την κοινωνία. Η υποστελέχωση δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο αλλά πολιτική επιλογή. Απαιτείται **μαζική και μόνιμη στελέχωση**, με βάση τις πραγματικές ανάγκες των υπηρεσιών. Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων

Την ίδια στιγμή, το **νέο πειθαρχικό δίκαιο** σε συνδυασμό με την λεγόμενη **αξιολόγηση** αποτελούν μηχανισμούς ελέγχου, πειθάρχησης και εκφοβισμού των εργαζομένων. Μετακυλίουν τις κυβερνητικές ευθύνες στους εργαζομένους και πλήττουν τη συνδικαλιστική δράση. Χρησιμοποιούνται ιδιαίτερα το τελευταίο χρονικό διάστημα για τσακίσουν κάθε φωνή που αντιστέκεται. Όλα αυτά τα απορρίπτουμε συνολικά. Προκήρυξη Απεργίας Αποχής από την αξιολόγηση, κατάργηση του Νόμου Βοριδη, κάλυψη των συνάδελφων νομικά, συνδικαλιστικά και οικονομικά.

4. Προσδιορισμός απεργιακών κινητοποιήσεων

Με βάση όλα αυτά προτείνουμε **άμεσο προσδιορισμό απεργιακών κινητοποιήσεων για τέλη Απριλίου με συγκεκριμένη ημερομηνία και προοπτική κλιμάκωσης**. Η απόφαση αυτή θα αποτελεί την κορύφωση μιας οργανωμένης αγωνιστικής πορείας και όχι ένα πυροτέχνημα χωρίς προοπτική για συνέχεια. Επίσης προτείνουμε συμμετοχή στο συλλαλητήριο στις 28/2 για τα Τέμπη και την έκδοση ψηφίσματος για τον θάνατο των μεταναστών στο ναυάγιο στη Χίο.

Η επιτυχία των απεργιακών κινητοποιήσεων εξαρτάται από το αν θα συνοδευτούν από όλα όσα περιγράφηκαν παραπάνω: ενημέρωση, συνελεύσεις, συσκέψεις, περιοδείες και ενδιάμεσες αγωνιστικές δράσεις. Μόνο έτσι μπορούν να αποκτήσουν μαζικό χαρακτήρα, διάρκεια και προοπτική αποτελεσματικότητας.

Η παρούσα πρόταση κατατίθεται ως **αναλυτική και ολοκληρωμένη πρόταση αγώνα**, που στοχεύει σε μια ΑΔΕΔΥ πραγματικά μαχητική, δημοκρατική και συνδεδεμένη με τους εργαζομένους και τις κοινωνικές ανάγκες.

Δεν έχουμε αυταπάτες για τους συσχετισμούς που είναι διαμορφωμένοι στο τριτοβάθμιο επίπεδο. Θεωρούμε όμως υποχρέωση να δώσουμε στο Γενικό Συμβούλιο τη δική μας εκδοχή και η ψήφος μας θα εξαρτηθεί από την αποδοχή ενός τέτοιου σχεδιασμού.

Η πρόταση ψηφίστηκε από την ΕΑΣ Δημοσίου, το Δίκτυο Ανεξάρτητων Συνδικαλιστών και τις ΣΥΝΕΚ

INE ΓΣΕΕ: **Η ακρίβεια μονιμοποιείται** **Οι μισθοί καταρρέουν**

Η ενδιάμεση έκθεση του INE ΓΣΕΕ για το 2025 επιβεβαιώνει με αδιάψευστα στοιχεία αυτό που οι εργαζόμενοι βιώνουμε καθημερινά: η ακρίβεια ροκανίζει το εισόδημα και οι μισθοί δεν επαρκούν ούτε για τις βασικές ανάγκες. Την ίδια στιγμή, οι κυβερνητικές εξαγγελίες για αύξηση του κατώτατου μισθού και τον στόχο των 950 ευρώ το 2027 είναι ανεπαρκείς και αποκομμένες από την κοινωνική πραγματικότητα. Ακόμη και σήμερα, αυτά τα ποσά δεν καλύπτουν σούπερ μάρκετ, ενόικιο και λογαριασμούς.

Τα στοιχεία είναι αποκαλυπτικά: το πραγματικό κατά κεφαλήν Α-ΕΠ στην Ελλάδα παραμένει δραματικά χαμηλότερο από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, με απόκλιση περίπου 14.600 ευρώ το 2024. Σε όρους αγοραστικής δύναμης, η χώρα βρίσκεται μόλις στο 68,5% του μέσου όρου της ΕΕ, υστερώντας ακόμη και σε σχέση με χώρες της Ανατολικής Ευρώπης όπως η Τσεχία, η Πολωνία και η Ρουμανία. Η χώρα μας βρίσκεται στην προτελευταία θέση, πριν τη Βουργαρία!

Ακόμη πιο ανησυχητική είναι η

εικόνα στους μισθούς, για να μην μιλήσουμε για τις συντάξεις. Το 2009 ο μέσος ετήσιος μισθός στην Ελλάδα αντιστοιχούσε στο 91,8% του ευρωπαϊκού μέσου όρου. Το 2024 έχει καταρρεύσει στο 59,1%, αποδεικνύοντας ότι οι εργαζόμενοι φτωχοποιούνται συστηματικά. Την ίδια ώρα, για τα φτωχότερα νοικοκυριά, το κόστος στέγασης απορροφά σχεδόν το 89% του εισοδήματος, όταν στην υπόλοιπη Ευρώπη το αντίστοιχο ποσοστό είναι μόλις 28%.

Αυτά δεν είναι απλοί δείκτες. Είναι η σκληρή πραγματικότητα χιλιάδων εργαζομένων που βλέπουν τον μισθό τους να τελειώνει πριν τελειώσει ο μήνας. Η πολιτική της μονόπλευρης λιτότητας έχει οδηγήσει στη φτώχεια τους εργαζόμενους και σε συγκέντρωση μεγάλου πλούτου στους λίγους, στο μεγάλο κεφάλαιο και επιχειρηματικούς ομίλους. Οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι δεν αντέχουν άλλο και πρέπει αγωνιστούν για την ανατροπή της.

Σύλλογος Εφοριακών **Αττικής και Κυκλάδων:** **Διαλείμματα λόγω** **χρήσης Ηλεκτρονικού** **Υπολογιστή**

Σε συνάντηση που είχε το προεδρείο του Συλλόγου Αττικής και Κυκλάδων με τη Διοίκηση της ΑΑΔΕ, τέθηκε εκ νέου το ζήτημα της εφαρμογής απόφασης του Συμβούλιο της Επικρατείας σχετικά με τις υποχρεώσεις της Διοίκησης προς τους εργαζόμενους που εργάζονται καθημερινά μπροστά σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Η συγκεκριμένη απόφαση, που παρέμενε ανενεργή επί σειρά ετών, προβλέπει 15λεπτο διάλειμμα ανά δίωρο εργασίας, διενέργεια εξετάσεων όρασης και ελέγχων για μυοσκελετικά προβλήματα με ευθύνη και δαπάνη της υπηρεσίας, καθώς και παροχή κατάλληλων γυαλιών όπου αυτό κρίνεται αναγκαίο. Ο Σύλλογος είχε αναδείξει επανειλημμένα το θέμα μέσα από παρεμβάσεις και υπομνήματα, επισημαίνοντας τις συνέπειες της πολύωρης εργασίας σε Η/Υ για την υγεία των εργαζομένων και ζητώντας συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα συμμόρφωσης.

Κατά τη διάρκεια της συνάντησης, το πλαίσιο των διεκδικήσεων παρουσιάστηκε αναλυτικά και με νομική τεκμηρίωση. Μετά το πέρας της διαδικασίας, η Διοίκηση δεσμεύτηκε για άμεση εφαρμογή του 15λεπτου διαλείμματος, με αποστολή σχετικών οδηγιών προς τις υπηρεσίες. Για τις υπόλοιπες προβλέψεις ζητήσε εύλογο χρονικό διάστημα, ώστε να προσδιοριστεί και να οργανωθεί ο τρόπος υλοποίησής τους σε συνεργασία με τον Τεχνικό Ασφαλείας και τον Ιατρό Εργασίας, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο νέων συναντήσεων το επόμενο διάστημα.